

TEN NEJKRÁŠNĚŠJÍ DEN

Středa, 21 duben 2021

Jeho pářchod nebyl nechtěně, nebyla však ani nijak pláňnovaně. Prostě se to stalo. Jako chlap jsem si samozřejmě strážně pářil syna, pokračovatele rodu, rauběte, lotěka a rarážka. Jsem si dnes plně jist, že ani malá princeznice by nebyla o nic méně zřakem a kluběkem ště. Myslím, že aťkoli se lidé stěje snažně - nějak vlastně - pomocě - urážit pohlavě - dťte, je to prostě něhoda s ājancě - 50 na 50.

Matka mě zěny se v tu dobu zdržovala delší - dobu v zahraniě - a neustěně něis āj dala e-mailem, že by řjda byla pářtomna vějemu dňně, abychom na ni ještě pář dně - s radostnou udělostě - počkali. Bylo to jen pářně, myslím, že se toto nijak neděj moc ovlivnit... Tou dobrou jsem již druhěm měsěcem nepozřel ani kapku alkoholu, abych byl jako řmídi - kdykoli pářipraven k akci, bude-li těeba. Nakonec tedy pářjel den pářletu a jě jel na letě. Po něvratu jsme si ještě vějichni věer poseděli a jě pářeci jen neodolal malěmu pářpitku na pářivětanou. Ā - kal jsem si, že když se doposud nic nedělo, proč by to mělo běžt zrovna dnes. Ovějem ālověk měně, āivot s osudem měně. Krážte pářed pářnocě - jsme ājli spějt.

Probudilo mne světlo v pokoji, něco kolem jedně řjno. Trochu jsem zāal zmatkovat a poběhat po bytě, což patrně mě zěně - na klidu nepřidalo. No co, nakonec jsem na "uklidněně -" ještě schytl facku, abych se probral a zāal fungovat. Mezitěm již byla na cestě sanitka. Hodně mne zklamal pářstup saniěk, když mne jako maněela a budouěho otce vykřžali ze sanitky ven. Tak jsme s matkou mě zěny pak objednali taxěka a jali se něsledovat sanitku. Tu noc se již nic dalěho neudělo a jě se tedy vrětil kolem 4 řjno domu. Mě jsem zavolat do porodnice kolem sedmě ranně, abych zjistil dalě - stav situace. Poslal jsem ještě omluvně e-mail do zaměstněně, že nepřijdu a jě spějt. Řjno jsem ověřoval stav mě zěny v porodnici, ale věje bylo bez nějakěch změň. Tak jsem zvažoval, zda budu doma, āi nakonec pojedu do přjce. Zāstal jsem nakonec doma.

Telefon nakonec nepřjel z porodnice, ale volala matka mě zěny, že pokud chci vějně asistovat u porodu, tak že měm zhruba pář hodiny āasu, abych se dostal do porodnice. Z páředstavy, že uě to je tady, se mi lehce zatočila hlava, ale ovlědl jsem to a raději běžel, co mi sěly stěily. Doběhl jsem do porodnice a trochu jsem se tam nahěně s pářijě - sestrou. Za deset minut uě jsem mě na sobě, nějakě bě - lě plějtě - k a štěil na poroděm sěje. Pohledem jsem zjistil, že je kolem dostatek personělu a že věje patrně dopadne doběte.

Stěje jsem cětil, jak se mi podlamujě - lehce kolena. A zějpasil jsem štěje s vědoměm, že pohled na krev mi neděvě vābec zědně potějeně. Uvědomoval jsem si, že děim-li na sobě, zñjť nervozitu, budu na sěje *** platně ě" jako psychickěj podpora. A v tom zāala samotně fěje porodu. V ten moment byla vějechna nervozita ta tam, āplně jsem zapomněl na nějakě pářně - ohledně pohlavě - dťte, na obavy z pohledu na krev a podobně. A ě" pak se stalo něco, na co do smrti nezapomenu: uvidě jsem hlavěku, zědě - āka a noěiāky a byl jsem v transu. Doktor ě" jak se to děvěvě ě" poplějal prdelku a otoěil to āěasně malě klubě - āko ště - bě - ākem vzhěru. A jě, když jsem uvidě ten malě camfourek dole mezi noěiākami, jsem se rozplakal ště - m.

Nedějno jsem tě - dil fotky, na jě

tam i ty z porodu (dnes bych je zařadil do kategorie "jen pro silnější"), ale jak jsem popsal v příspěvku, tenkrát jsem to tak nevnímá mal. Mám nejvíce pánů do budoucna je to zařadit jednou? Moc se na to těším, nespáchám, vím že se dočkám. Bude to dar odněkud z neznámá, od nějaké známé sly, co je kdesi. Dar lásky...

CHOSÁ